

44 gün davam edən Vətən müharibəsi tariximizin ən şanlı səhifələrindən biridir. Müzəffər ordumuzun şücaəti, döyüşkənliyi dünyaya səs salıb. İgid əsgərlərimiz, hərbcilərimiz düşmənin nəfəsini kasıb. Qələbə də, Qarabağ da bizimdir.

4 xarici dil bilən, hərbi kəşfiyyat haqqında kitab yazmaq istəyən, Zəngilanın alınmasını Ali Baş Komandan İlham Əliyevə məruzə edən şəhid polkovnik-leytenant Anar Əliyevin həyat hekayəsi "Şərq"də

İndi isə gəlin bütün məlumatları V.İsmayılovdan eşidək: "Kəşfiyyatçı idi. Cəmşid Naxçıvanski adına hərbi məktəbi 2001-ci ildə bitirib. Leytenant adını alaraq fəaliyyətini davam etdirib. Salyanda, Naxçıvanda çalışıb. Oktyabrın 11-i Naxçıvandan gəlib, İkinci Qarabağ müharibəsinə könüllü olaraq yola düşüb. Füzuli, Hadrut və Zəngilanın işğaldan azad edilməsində xidmətləri olub. Xocavəndin Tuğ və Azix kəndləri arasındakı yük-

Onunla halalaşdıq. Birdən ağıma gəldi, dedim ki, haqqını halal ele. Cavab verdi: "Halal olsun". Cavabında söylədi ki, sən də, uşaqlar da həmişə mənimlə qürur duyun. - **Bir ailə başçısı, ata kimi necə insan olub?** - Mükəmməl ata, yaxşı ailə başçısı idi. O əsl hərbcii, kəşfiyyatçıydı. Düzdü, həminin şəhidi əzizdir, qəhrəmandır. Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin. Həmişə torpaq üçün can qoyub, qan

birgə iki dəfə birincilik qazanıb. Kəşfiyyatda olub, müəyyən məxfi məlumatlar var ki, nazirlik bilir. Lakin ordan-burdan eşitməmişəm ki, o, dəfələrlə öz yurdu, Kəlbəcəre kəşfiyyata gedib. Azərbaycanın bütün postlarında xidmət edib. - **Bir kəşfiyyatçının həyat yoldaşı olmağın müəyyən çətinlikləri var hər halda... Həmin illəri necə keçirirsiniz?** - Anar kəşfiyyata getdiyi vaxtlar xəbərim olmurdu. İndi danışılır,

Onların evləri orda yanır. Sonra 1993-cü ildə Birinci Qarabağ müharibəsində o kənd müvəqqəti olaraq qaytarılıb. Yoldaşım da atası ilə gedib, kendini, yanmış evlərini görüb. Ele onda da özünə söz verib. Deyir, hərbcii, özü də kəşfiyyatçı olmalıyam. Onun vətən sevgisi o qədər çox idi. Sentyabrın 27-si müharibə başlayanda, biz hələ Naxçıvanda idik. Televizorda baxırdı, ürəyi partlayırdı. Deyirdi, arzum var, necə edim ki, müharibəyə gedim. Axı niyyətimi reallaşdırmalıyam. Kəlbəcəre bayrağımızı sancmaq istəyirdi. Çox təəssüf ki, arzusunə çatı bilmədi. Lakin Zəngilanın azad olunmasını məruzə etdi, onun işğaldan azad edilməsində böyük xidmətləri oldu. Onunla döyüşənlər danışır ki, yüzlərlə erməni öldürüb. Hələ canlı qüvvədən danışsın, texnikadan yox. Ən son Xocavəndin Tuğ kəndində olub. O zaman pusqaya düşürdülər, erməni batalyonuna hücum edirdilər. 50 nəfərlik heyətlə 200 nəfərlik erməni briqadasına qarşı döyüşürdülər. Orda axıra qədər döyüşərək şəhid olur. Şuşaya gedən yolda böyük bir yüksəklik var. O götürülməmiş imiş, oranın koordinatlarını ordumuzla verir. Bizimkilər topla atəş tuturlar, ondan sonra döyüşdə başından güllə yarası alır, şəhid olur.

"Kəşfiyyata getməsindən heç vaxt xəbərim olmayıb"

Kəlbəcərdə yanmış evlərinin divarlarını görüb

Şübhəsiz ki, bu zəfərin memarları şəhidlərimiz, qazılərimizdir. Xalqımız ona sevinc baxış edən oğullarını unutmur, daim xatırlayır. İstər savaş zamanı, istərsə də daha sonra şəhidlərimizin, ar oğullarımızın fotoları şəhərimizin görkəmli yerlərini, stendləri, sosial şəbəkələri bazayıb.

Sosial media platformalarının ray bölməsində hər kəs onlara rəhmət oxuyaraq, qürurlarını dilə gətirir. Adlarına səhifələr açılır, şəkilləri paylaşılır.

Bu günlərdə şəhid adına açılmış bir profilə rastlaşdım. Şəhidimiz qürurlumuz Əliyev Anar. Səhifəni nəzərdən keçirəndə igidimizin polkovnik-leytenant olduğunu gördüm.

Sonra paylaşımılara bir-bir, zərgər dəqiqliyi ilə diqqət yetirdim. Şəhidin fotoları, əsgərlərinin onun haqqında dediyi vida sözlər paylaşılıb. Bir də polkovnikin qəhrəmanlığından bəhs olunub. Öz-özümə düşündüm ki, ne yaxşı sosial şəbəkələr var. Şəhidlərimizi tanıyıb, tanıdırırıq. Bir yazır olaraq qərar verdim ki, mütləq şəhid polkovnikimiz haqqında yazı hazırlamalıyam. Bu səbəblə həmin səhifəyə yazdım. Şəhidimizin ailəsi ilə əlaqə yaratmaqda kömək etdilər.

Ailəsi ilə əlaqə saxladım. Əvvəlcə şəhidin qayını Vüsal İsmayılov onun haqqında məlumat verdi. Anar Əliyevin fəaliyyəti, təhsili ilə bağlı xeyli maraqlı məlumatlar danışdı. Onun sözlərinə keçid etmədən əvvəl bildirdi ki, polkovnik-leytenant Anar Əliyev 1980-ci ildə Kəlbəcərdə dünyaya göz açıb. Vətən müharibəsində misilsiz şücaətləri olub.

səhildə şəhidlik zirvəsinə ucalıb. Anar Əliyev beş dil bilib, kəşfiyyat qaydalarına dərin bələd olub. İsveçrə, Sloveniya, Türkiyə, Pakistan kimi dövlətlərdə müxtəlif kurslardan keçib. Azərbaycanı layiqincə təmsil edib. Şücaətinə, igidliyinə görə medallarla təltif olunub. Onu tanıyanlar işinə, bacarığına, döyüş taktikasına yaxşı bələddir. Döyüş yoldaşları təcrübəsini, aldığı təhsili yaxşı bilir. Bizdən igid, qardaş gedib. Azərbaycan Ordusu isə bir əfsanəvi kəşfiyyatçı itirdi. Çox ağırdır".

Sonra Vüsal bəy telefonu bacarsına - şəhidin həyat yoldaşı Vüsalə Əliyevə yazır. Əvvəl nə deyəcəyimi bilimirdim. Sonra özümü toplayıb, suallara keçirdim:

- Onu döyüşə yola saldığınız günün necə xatırlayırsınız? - Oktyabr ayının 11-i yola düşdü. Müharibəyə gətirdiyini bizə demədi. Evə görüşməyə, vidalaşmağa gəlmişdi. Ayın 13-ü Füzuli istiqamətində döyüşüblər. Hadrutda, Füzulidə, Qubadının bəzi kəndlərində vuruşub. Zəngilanın demək olar bütün kəndləri yoldaşımızın rəhbərliyi ilə işğaldan azad edildi. Ali Baş Komandanın məruzəsinə o da edib.

- Bəs, axırncı dəfə ne vaxt danışdınız? - Oktyabrın 18-də zəng vurmuşdu. O gündən sonra ona zəng çatmadı. Döyüşdə olduğu müddət ərzində bir-iki dəfə əlaqə saxladım. Oktyabrın 21-i də şəhid xəbərini aldım.

- Sonuncu söhbətiniz yadınızdadımı?

- Düzdür, çox danışmaq imkanı yox idi. Sadəcə deyirdi, yaxşıyam. Amma bildim, nədənsə iki-üç dəqiqə söhbət etmək istədim.

töküblər. Torpağı Vətənə çevirib, müqəddəsliyə ucalıblar. Amma yoldaşım Azərbaycan Ordusu üçün böyük itkidir. Çünki oduca-cavaddı, təcrübəli idi. Kəşfiyyatçılar, zabitlər çoxdur, lakin o çox fərqliydi.

- Hərbcii fəaliyyəti dövründə işi haqqında nələr bilirdiniz?

- İnanın, işi ilə bağlı heç nədən xəbərimiz yox idi. İndi demək olar 40-ı çıxıb. Telefonu açırdı, nömrəsini oğlum işlədir. Ona dostları, iş yoldaşları səs atıb, mesaj yazırlar. Onunla döyüşən, yetişdirdiyi zabitlər, 15 il əvvəlki əsgərləri zəng edirlər.

Anar haqqında ələ sözlər danışılır ki, ilk dəfə eşidirik. Bir deyir cibimə pul qoyub, digəri deyir, əsgərin "botinka"sı cırıq olub, özününkünü verib və sair. O qədər əməlisaleh işlər görüb. Mən bunları başqalarından eşidirdim. Əsl komandır, yaxşı insan idi. Allahına ibadət edərdi, namaz qılırdı. Həmişə insanları da imana, haqqa çağırırdı. İmanı çox olan əsgər də, ələ güclüdü. Əgər qəlbimizdə Allah sevgisi yoxdursa, Vətənə də bağlılıq olmaz.

- Onun haqqında daha nələr deyə bilərsiniz?

- Hərterəfli insan idi. Bir neçə dil bilirdi, dəfələrlə xarici dövlətlərdə olub. Sonuncu dəfə 2019-da Pakistanda 5 ay kəşfiyyat akademiyasında oxuyub. Onu da deyim ki, Anar kəşfiyyata dair, ingilis dilində kitab hazırlayırdı, lakin ömrü də, işi də yarıncıq qaldı. Çox kurslar, təlimlərdən keçirdi. 2004-2005-ci illərdə Azərbaycan Ordusu 10-15 nəfərlik taqımı ilə

onun haqqında məlumatlar öyrənirəm. 2007-dən 2012-ə qədər kəşfiyyata gedib. Bunların heç birindən xəbərim yox idi. 15-20 gün gedirdi, zəng çatırdı. O zaman bir qızımız var idi. Onda Salyanda xidmət edirdi. Mən də beş il orda yaşamışam. Dediğim kimi günlərlə gedirdi. O zaman qızıma sığırırdım, tək qalırdım. Arada qardaşım gəlirdi. Həmin illərdəki fəaliyyətimdən indiki xəbər tutaram.

- Reallaşdırma bilmədiyiniz bir arzunuz varmı?

- Onun arzusu çox idi. Həyatda insan arzu ilə yaşayır. Ən böyük istəyi kəşfiyyatçı komandır kimi Qarabağı azad görmək idi. Torpaqlarımızın Azərbaycana qaytarılmasını arzulayırdı. Ona bir dəfə sual verdim ki, necə hərbcii olmusan?

- Mən də bu sualı vermək istəyirdim. Cavabı maraqlıdır, nə dedi?

- Söylədi ki, yanmış evimin divarlarını gördüm. O gündən sonra qərar verdim ki, hərbcii olacam. Yoldaşım əslən Kəlbəcər rayonundandır, valdelyeni müəllimdir. Onları işlə bağlı Ağdərə rayonunun Göyax kəndinə göndəriblər, ailəsi gəlib, orada məskunlaşıb.

Söhbətəşdi: Samirə Ərəbova